

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΒ΄

Συνδρομή ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου. Ἐκαστ. ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσια. — Γραφεῖον Διοθ. Ὁδὸς Σταδίου 32.

2 Νοεμβρίου 1886

ΕΙΣ ΤΟΥ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΥ

Διήγημα

Ἐίχε σχεδὸν κενωθῆ ἡ τραπεζαρία τοῦ ἱατροῦ, ὅπου οἱ πελάται ἐπερίμενον τὴν σειρὰν των. Ἦτο ἡ ἑνδεκάτη πρὸ μεσημβρίας, ἐδέχετο δὲ καθ' ἑκάστην, ἀπὸ τῆς ἐνάτης μέχρι τῆς ἑνδεκάτης καὶ ἡμισείας. Τὸ πρῶτ' εἰργάζεται εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, μετὰ δὲ μεσημβρίαν ἐπισκέπτετο τοὺς ἀσθενεῖς του κατ' οἶκον. Ἡ πελατεία του ἦτο πολὺ ἀριθμικὸς, οὐδὲ περιωρίζετο μεταξὺ τῶν κατοίκων μόνον τῆς πρωτευούσης, καθότι τὸ ὄνομά του, ὡς ἀρίστου ὀφθαλμιατροῦ, ἦτο γνωστὸν καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Οἱ ἀσθενεῖς συνέρρον ἐπὶ αὐτὸν πανταχόθεν, διὸ καὶ οἱ ἐρχόμενοι πρὸς ἐπίσκεψίν του ἐφρόντιζον νὰ ἔλθωσιν ἐνωρίς, διὰ νὰ καταλάβωσιν ὅσον ἔνεστι καλλιτέραν σειρὰν ἑκαστος. Σπανιώτατον ἦτο νὰ ἔλθῃ τις μετὰ τὰς ἑνδεκά. Ὡστε καὶ ἡ μαγεῖρσσα, ἥτις ἀπὸ τὸ εἰς τὴν αὐτὴν κείμενον μαγειρεῖον ἤνοιγε διὰ σχοινίου τὴν ἐξῶ θύραν καὶ εἰδείκνυεν εἰς τοὺς μὴ εἰδότας τὴν εἴσοδον τοῦ οἰκήματος, — ἄντικρυ τοῦ μαγειρείου, — καὶ τὴν τραπεζαρίαν, — δεξιὰ τῆς εἰσόδου, εἰς τὸ ἰσόγειον, — ἔπαυε κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐνασχολουμένη εἰς τὰ τῆς ὑποδοχῆς τῶν πελατῶν καὶ ἐπεδίδετο ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν προετοιμασίαν τοῦ προγεύματος.

Ἐμεινον εἰσέτι περιμένοντες νὰ ἴδωσι τὸν ἱατρὸν τρεῖς πελάται, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν τέσσαρες: Μία κυρία κομψὴ μὲ τὴν μικρὰν θυγατέρα της, ἔχουσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς δεμένους μὲ λευκὸν ἐπίδεσμον, — εἰς κύριος μεσόκοπος φέρων ὀμματουῦλια ἀλλ' ὑγιῆς ἄλλως τοὺς ὀφθαλμοὺς, κατὰ τὸ φαινόμενον τοὐλάχιστον, — καὶ εἰς νέος.

Ὁ νέος ἦτο φοιτητῆς τῆς φιλολογίας, προπαρασκευαζόμενος διὰ τὰς ἐξετάσεις του. Ἐπὸνεῖ ὁ δυστυχῆς καὶ ἐκράτει διαρκῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ του. Ἦτο ἡ σειρά του ἦδη καὶ ἐπερίμενε μετὰ προφανοῦς ἀνυπομονησίας, ὄρθιος, προσηλῶν τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ ὀφθαλμιατροῦ.

Ὁ μεσόκοπος ἦτο ἐπαρχος Θήρας. Ἐπωφελούμενος τῆς εἰς Ἀθήνας διαμονῆς του ἦλθε νὰ συμβουλευθῆ τὸν ἱατρὸν, δωρεάν, (διότι τὸν εἶχε

συμβουλευθῆ πρὸ ἐνός ἡδὴ ἔτους ἐπὶ πληρωμῇ,) ἐὰν δὲν ἦτο καλὸν νὰ προμηθευθῆ δυνατώτερα ὀμματουῦλια.

Ὁ ἄνθρωπος εἶχε διαθέσει νὰ συνάψῃ ὁμιλίαν μετὰ τῶν εὐρισκομένων εἰς τὴν τραπεζαρίαν, διὰ νὰ παρέλθῃ εὐκολώτερον οὕτω ἡ ὥρα, ἀλλ' αἰ πρὸς τοῦτο ἀπόπειράι του ἐναυάγησαν. Ὁ φοιτητῆς ἀπεκρίθη πολὺ λακωνικῶς, ἴσως μάλιστα ὀλίγον ἀποτόμως, εἰς τὴν ἐρώτησίν του ἐὰν πονῆ κατὰ συνέπειαν τῆς πολλῆς μελέτης. Ἡ δὲ κυρία, προσποιηθεῖσα ὅτι δὲν ἤκουσε φράσιν του ἐγκωμιστικὴν διὰ τὴν ὑπομονὴν τοῦ κορασίου, ἐξηκολούθει συνδιαλεγομένη μὲ τὴν μικρὰν της, ἀλλὰ τόσον ἡσύχως, ὥστε μόλις ἤκούετο ὁ ψιθυρισμὸς των.

Ἀπελπισθεὶς ὁ ἐπαρχος ἐβύθισε τὴν χεῖρα εἰς τὸν κόλπον του καὶ ἐκλέξας διὰ τῆς ἀφῆς μεταξὺ πολλῶν καὶ διαφόρων ἐγγράφων, ἐξήγαγε τὴν Ἐφημερίδα τῆς Θήρας, πρὸ ἡμερῶν ληφθεῖσαν, καὶ ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ τὸ κύριον ἄρθρον, μολοντί τὸ ἐγνώριζε πλέον ἐκ στήθους, λυπούμενος ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἀναγνώσῃ ὑψηλῇ τῇ φωνῇ, εἰς ἐπήκοον τοῦ φοιτητοῦ καὶ τῆς κομψῆς κυρίας.

Ἴδου τί ἔλεγε τὸ ἄρθρον :

«Ὁ Κοσ ἐπαρχος ἀνεχώρησε προχθὲς δι' Ἀθήνας. Βυχόμεθα νὰ ἴδωμεν αὐτὸν προσεχῶς ἐπανακάμπτοντα, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς νήσου. Καὶ ὁμως μετὰ τὰ λύπη, ὑπαγορευομένης (τὸ ὁμολογοῦμεν) ἐξ αἰσθήματος ἐγωῖστικῆς, ἀναγράφομεν, κατὰ δημοσιογραφικὸν καθήκον, τὴν ἐπ' ἐσχάτοις διαδοθεῖσαν ἐν τῇ πρωτευούσῃ φήμην, ὅτι προσεκλήθη ἀπὸ τῆς Κυβερνήσεως ὅπως διορισθῆ εἰς θέσιν ὑψηλῆν, ἀνταξίαν τῶν μεγάλων αὐτοῦ προσόντων.»

Σημειωτέον ὅτι ταῦτα πάντα ἀνακριβῆ. Πρῶτον οὐδεμία περὶ τοῦ ἐπαρχοῦ Θήρας φήμη ἐκυκλοφόρησε ποτὲ ἐν τῇ πρωτευούσῃ. Δεύτερον, ὁ Κοσ ἐπαρχος δὲν προσεκλήθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλ' ἀπήλθε δυνάμει ἀδείας μετὰ κόπου καὶ μόχθου ἀποκτηθείσης, λόγῳ δῆθεν ὑγείας. Τρίτον, οὐδαμῶς ἐπρόκειτο περὶ προδισβασμοῦ, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας ὑπῆρχε φόβος περὶ παύσεως, καθόσον ὁ προστατεύων τὸν ἐπαρχον βουλευτῆς, δυσαρεστηθεὶς ἐπὶ τῇ ἀνήσει αἰτήσεων τὰς ὁποίας τὸ ὑπουργεῖον ἐχαρακτήρισεν ὡς ὑπερβολικὰς,

διεπραγματεύετο τούς όρους τῆς μεταστάσεώς του εἰς τὰς τάξεις τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Τοῦτο μαθὼν ὁ ἔπαρχος ἔδραμεν εἰς Ἀθήνας πρὸς εὐρεσιν ἄλλων στηριγμάτων, δυνάμει τῶν σχέσεων τῆς συζύγου του. Εὐτυχῶς εἰς τὸ μεταξύ ἡ ὑπόθεσις ἐσυμβιβάσθη δι' ἀμοιβαίων παραχωρήσεων, καὶ ὁ μὲν βουλευτὴς ἐξηκολούθησε δίδων τὴν ψῆφόν του εἰς τὸ ὑπουργεῖον, διαμείνας οὕτω πιστὸς εἰς τὰς πολιτικὰς πεποιθήσεις καὶ εἰς τὰ πατριωτικὰ του αἰσθήματα, ὁ δ' ἔπαρχος καθησυχάσας διὰ τὴν θέσιν του ἐφρόντιζε περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀμματουαλίων του, δικαίων οὕτω καὶ τὴν ἄδειαν ἀπουσίας.

Ταῦτα ἐν παρενθέσει. Ἡ δ' ἐφημερίς ὡς ἐξῆς: «Χωρὶς ν' ἀδικήσωμεν τὸν ἄγνωστον διάδοχόν «του, δυνάμεθα νὰ ἐκφράσωμεν τὴν βαθεῖν καὶ αἰλικρινῆ λύπην ἡμῶν ἐπὶ τῇ ἐπαπειλουμένῃ ἀπώλειᾳ τοιοῦτου ἐπαρχου. Ἡ ἐλπίς ἡμῶν εἶναι «ὅτι ἐν τῇ ἀγάπῃ του πρὸς τὴν ἡμετέραν νῆσον, ἀγάπῃ τοσάκις ἐκδηλωθεῖσα, θ' ἀποποιηθῇ «πάντα προβιβάσμων ὅπως ἐξακολουθήσῃ πα- «ρέχων διὰ τῆς πεφωτισμένης αὐτοῦ διοικήσεως «ἐνεργεσίας τῇ ἡμετέρᾳ νήσῳ.»

Καὶ ἐξηκολούθει τὸ ἄρθρον ἀνυψοῦν διὰ πολλῶν δοτικῶν τὸν ἔπαρχον μέχρι τρίτου οὐρανοῦ! Ἐγνώριζεν οὗτος τὸν ἄρθρογράφον: ἦτο ἐξάδελφος τῆς συζύγου του, διορισθεὶς διδάσκαλος εἰς τὸ σχολεῖον Θήρας, χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ προμνησθέντος βουλευτοῦ. Ἐγνώριζεν ὅτι τὰ γραφόμενά του οὔτε τὰ αἰσθήματα τῶν Θηραίων πιστῶς διηρμήνευον, οὔτε τὴν ἀλήθειαν μόνην καὶ πᾶσαν ἔλεγον. Οὐχ ἦττον ἐτέρπετο καὶ ἡγαλλία βλέπων τὸ ὄνομά του ἐξυμνούμενον διὰ τοῦ τύπου, ἐνῶ δὲ ἀνεγίνωσκε ἐσκέπτετο διὰ τίνων μέσων ἠδύνατο νὰ κατορθωθῇ ἡ ἀναδημοσίευσίς τοῦ ἄρθρου, ἔστω καὶ ἐν περιλήψει, εἰς ἐφημερίδα τινὰ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἀνελογίζετο ὅποιαν ἐντύπωσιν ἤθελε τὸ φύλλον ἐκεῖνο τῆς πρωτευούσης προξενήσει εἰς Θήραν, ἰδίως εἰς τὸν δεῖνα καὶ τὸν τάδε, τοὺς ἡγέτας τοῦ ἀντιθέτου ἐκεῖ κόμματος.

Ἀνεγίνωσκε λοιπόν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἔβλεπε τὴν Ἐφημερίδα του ὁ Κορὸς ἔπαρχος, ἐνῶ ἡ κομψὴ κυρία καὶ τὸ θυγάτριόν της ἐψιθύριζον ἐρωταποκρίσεις, ὁ δὲ φοιτητὴς, ὄρθιος, ἐπερίμενε ν' ἀνοιχθῇ ἡ θύρα τοῦ ἱατροῦ.

Ἄκρα ἡσυχία ἐβασίλευεν ἐντὸς τῆς τραπεζαρίας.

Ἀίφνης ἠκούσθη ἔξωθεν διάλογος ὀπωσοῦν ζωηρός. Κατ' ἀρχὰς ἡ συζήτησις ἐγένετο εἰς τὴν αὐλὴν, παρὰ τὸ μαγειρεῖον, καὶ δὲν διεκρίνετο καλῶς τὸ ἀντικείμενόν της, ἀλλὰ βαθμηδὸν τὰ πρόσωπα τοῦ διαλόγου ἐπλησίασαν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας. Ἠκούοντο δύο φωναί, ἡ τῆς μαγειρίσεως καὶ ἄλλη γυναικεῖα φωνή. Ἡ δευτέρα αὐ-

τῆ ἦτο ἡ ἠπιωτέρα τῶν δύο, ὁ δὲ ἠχος τῆς ἦτο γλυκός. Ἐπρεπε νὰ προσέξῃ τις διὰ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἦτο γραίας γυναικὸς φωνή.

— Σοῦ λέγω ὅτι δὲν δέχεται σήμερα, ἔλεγε μετὰ δριμύτητος ἡ φωνὴ τῆς μαγειρίσεως.

— Ἐμένα μου εἶπαν ὅτι δέχεται, ἀπεκρίνετο ἡ γλυκεῖα φωνή.

— Δέχεται τὸ πρῶτ' εἰς τὸ Νοσοκομεῖον. Πήγαινε ἐκεῖ αὔριον νὰ τὸν ἰδῆς.

— Μοῦ εἶπαν νὰ τὸν ἰδῶ ἐδῶ.

— Τί σοῦ εἶπαν καὶ σοῦ ζεῖπαν! Ἄκουσε τί σοῦ λέγω ἐγώ.

— Δὲν μοῦ εἶπες τοῦ λόγου σου τώρα ὅτι εἶναι ἐπάνω;

— Μάλιστα, ἐπάνω εἶναι.

— Τότε λοιπόν θὰ μᾶς δεχθῇ. Εἶναι καλὸς ἄνθρωπος ὁ ἱατρός. Μοῦ τὸ εἶπαν ἐμένα.

— Πάλιν σοῦ εἶπαν! Ἐγὼ σοῦ λέγω νὰ πᾶς εἰς τὸ Νοσοκομεῖον.

— Δὲν ἤξεύρω ποῦ εἶναι τὸ Νοσοκομεῖον. Ἡθελα νὰ τὸν ἰδῶ ἐδῶ.

— Πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ νὰ καταλάβῃς, Χριστιανή μου! Ἐδῶ βλέπει δσοὺς πληρόνου.

— Καὶ ποῖος σοῦ εἶπε ὅτι ἐγὼ δὲν πληρόνω;

Ἡ ἀπόκρισις ἔθεσε τέρμα εἰς τὰ ἐπιχειρήματα καὶ τὴν ἀντίστασιν τῆς μαγειρίσεως. Ἄλλ' ἡ ὑποχώρησις τις ἐγένετο ὑπὸ διαμαρτυρησιν.

— Ἀφοῦ δὲν θέλεις ν' ἀκούσης λόγον, εἶπε, κάμε καλὰ μαζῆ του. Νά, ἐκεῖ εἶναι.

Ὁ διάλογος ἔπαυσεν, ἠκούσθησαν δὲ εἰς τὴν εἴσοδον καὶ εἰς τὰς ὀλίγας μαρμαρίνας βαθμίδας αἰτινες ἔφερον εἰς τὸ ἰσόγειον τῆς οἰκίας βηματισμοὶ βαρεῖς, μαρτυροῦντες τὴν παρουσίαν καὶ ἐτέρου προσώπου, παρεκτὸς τῆς κατόχου τῆς γλυκείας φωνῆς.

Ἐν τούτοις ὁ ἔπαρχος εἶχε παύσει τὴν ἀνάγνωσιν καὶ μὲ τὴν ἐφημερίδα ἀνοικτὴν ἐπὶ τῶν γονάτων ἤκουε τὴν συζήτησιν, ἐνόσω διήρκει, καὶ τώρα τὸν βαρὺν κρότον τῶν βραδῆως πλησιαζόντων βημάτων. Τὸ κοράσιον, ἀνασηκῶσαν τὸν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐπίδεσμον, ἠρώτα μετ' ἀνησυχίας τὴν μητέρα του: «Τί τρέχει; Ποῖος εἶναι;» ὁ δὲ φοιτητὴς, ὄρθιος πάντοτε, διακόψας τὴν προσήλωσιν εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ ἱατροῦ, ἔστρεψε τὸν ὑγιῆ ὀφθαλμὸν πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς τραπεζαρίας. Ὅλοι μετὰ περιεργείας ἐπερίμενον τὴν ἐμφάνισιν τῶν ἀνερχομένων.

Ἐπὶ τέλους ἡ θύρα ἠνοιχθη. Ἡνοιχθη καὶ εἰς ἠλθεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν γραία χωρική, ἐξηκοντούτης περίπου, ὀδηγοῦσα νησιώτην γεροντότερον ἔτι.

Ἡ γραία ἦτο μικρόσωμος, ἐφαίνετο δ' ἔτι μικρότερα πλησίον τοῦ ὑψηλοῦ γέροντος, τοῦ ὁποῖου ἐκράτει τὴν ἀριστερὰν διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς της. Εἰς τὴν δεξιάν του ὁ γέρων ἔφερε ράβδον

στιβαράν. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐψηλάφει διὰ τῆς ράβδου τὸ ἔδαφος, κλίνων πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ στῆθος καὶ τὴν κεφαλὴν, ὡσεὶ φοβούμενος μὴ προσκρούσῃ εἰς ἀόρατον πρόσκομμα, τὸ ἄψυχον βλέμμα τῶν ἀνοικτῶν ὀφθαλμῶν του, τὰ πάντα ἐμπαύρουν ὅτι ἦτο παντελῶς τυφλός.

Τὸ φέσι τοῦ τυφλοῦ γέροντος καὶ αἱ βράκκαι του εἶχον χάσει τὸ ἀρχικὸν χρώμα των ἐκ τῆς χρήσεως καὶ τῆς πολυκαιρίας, αἱ παρειαὶ του ἦσαν πρὸ ἡμερῶν ἀξύριστοι, ἐν συνόλῳ δὲ τὸ παρουσιαστικὸν του ἐπρόδιδεν ἀνέχειαν δικαιοῦσαν τὴν ἐπιμονὴν τῆς μαγειρίσσης, θελούσης νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον. Ἀπ' ἐναντίας, ἐκ τῆς περιβολῆς τῆς γραΐας χωρικῆς ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἦτο ἀπατηλὴ καύχησις ἢ διαβεβαίωσις, ὅτι θὰ πληρώσῃ τὸν ἰατρόν. Τὰ πένθιμα ἐνδύματά της ἦσαν ἀπλᾶ, ἀλλὰ νέα καὶ καλῆς ποιότητος. Τὸ φόρεμά της ἦτο ἀνοικτὸν εἰς τὸ στῆθος, ἀναμέσον δὲ τοῦ ἀνοίγματος ἔλαμπε τὸ λευκὸν μεταξωτὸν ὑποκάμισον, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐξήρχετο ὁ ρυτιδωμένος λαϊμὸς της. Ἐφερε μικρὸν φέσι μαῦρον, μανδύλιον δὲ τοῦ αὐτοῦ χρώματος τὸ ἔσφιγγε περὶ τὴν κεφαλὴν της, καὶ ἐκατέρωθεν ἐκρέμαντο ἐπὶ τῶν κροτάφων δύο μικροὶ λευκοὶ βόστρυχοι. Ἐπὶ τῶν ὤμων ἔφερε σάλι μαῦρον, ἐν εἶδει παραχωρήσεως εἰς τοὺς παρεισάκτους νέους συρμούς τῆς Εὐρώπης. Ἐπὶ τοῦ ὄλου ἐφαίνετο ὅτι ἔβαλε τὰ καλά της διὰ νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ ἱατροῦ.

"Ἄμα εἰσῆλθεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὀδηγοῦσα τὸν τυφλόν, ἔρριψε τὸ βλέμμα περὶ αὐτὴν καὶ ἐστάθη διστάζουσα. Εἰς τὸ χωρίον της ὁ ἰατρός δὲν εἶχεν ἀντιθάλαμον, οὔτε ἐπερίμενον οἱ πελάται τὴν σειράν των. Τὴν ἐτάραξε δ' ἔτι μᾶλλον ἡ σιωπὴ τῶν περιεστώτων, οἱ ὁποῖοι τὴν παρετήρουν μετὰ περιεργείας, χωρὶς νὰ φαίνωνται ἔχοντες οὐδεμίαν σχέσιν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι ὁ ὄρθιος φοιτητὴς ἦτο ὁ ἰατρός, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ προχωρήσῃ πρὸς αὐτόν, σύρῃσα τὸν τυφλόν. Ἄλλ' ἐσκέφθη ὅτι εἶναι πολὺ νέος ἐκεῖνος δι' ἰατρὸς καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν ἑπαρχόν, ὅστις μὲ τὴν ἐφημερίδα ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ τὰ ὀμματοῦαλια ἐπὶ τῶν ρωθῶνων, τὴν ἔβλεπεν ἀσκαρδαμυκτὴ μὲ γυμνοὺς τοὺς ὀφθαλμούς. Δὲν εἶχεν οὐδ' ἐκεῖνος ὕφος ἱατροῦ καθ' ἑαυτό, ἀλλ' ὅπως δῆποτε ἔπρεπε νὰ λυθῇ ἡ ἀπορία της.

— Τοῦ λόγου σου εἶσαι ὁ ἰατρός; ἠρώτησε μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν της.

— Ὅχι, κυρά μου. Ὁ ἰατρός εἶναι εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐκεῖ μέσα. Θὰ μᾶς δεχθῇ κατὰ σειράν, πρῶτον τὸν κύριον ἐδῶ, ἔπειτα τὴν κυρίαν μὲ τὴν μικρὰν της, κατόπιν ἐμέ, καὶ ἔπειτα τὴν εὐγενεῖάν σου.

Ὁ ἑπαρχος μετὰ πολλῆς προθυμίας ἐπαφε-

λήθη τῆς παρουσιασθείσης εὐκαιρίας πρὸς συνδιάλεξιν.

— Δὲν κάθεσαι; ἐξηκολούθησε δεικνύων δύο καθέκλας πλησίον του. Κάθησε καὶ σὺ καὶ τοῦ λόγου του, ἕως ὅτου νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά σας. Θὰ περιμένετε ἀρκετὴν ὥραν.

Ἡ γραῖα ἔστρεψεν ἐπιδειξίως τὸν τυφλόν μὲ τὰ νῶτα πρὸς τὴν καθέκλαν καὶ τὸν ἔσπρωξε σιγὰ σιγὰ, μέχρις οὗ ἠσθάνθη ὀπισθέν του τὸ κάθισμα. Ἄμα ἐκάθισεν ὁ γέρων ἐστέναξεν ἐκ βάθους καρδίας:

— Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος!

Ἡ φωνὴ του ἦτο τόσον βροντώδης καὶ θλιβερά συνάμα, ὥστε ἡ μικρὰ ἐφοβήθη καὶ ἐπλησίασεν ὅσον ἠδύνατο περισσότερον εἰς τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία ἐπροσπάθει νὰ τὴν πείσῃ νὰ μὴ ἀνασηκῶν τὸν ἐπίδεσμόν της.

— Ἡσύχασε, ἐψιθύριζεν, ἡσύχασε. Δὲν εἶναι τίποτε. Πονεῖ ὁ καυμένος!

Ἡ γραῖα δὲν ἔδωκε κατὰ τὸ φαινόμενον προσοχὴν εἰς τὴν ἐκφώνησιν τοῦ τυφλοῦ. Ἐκάθισε πλησίον του καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν ἑπαρχόν τῷ ἀπέτεινε τὸν λόγον, ἐκφράζουσα ἄνευ προαιμιῶν καὶ ἄνευ περιφράσεων τὰ παράπονά της κατὰ τῆς μαγειρίσσης. Ἡσθάνετο τόσῳ μᾶλλον τὴν ἀνάγκην τοῦ ν' ἀνακουφισθῇ ἐκχύνουσα εἰς λόγους τὴν ἀγανάκτησίν της, καθόσον ἐπροσπάθησε νὰ τὴν περιστείλῃ διαρκούσης τῆς συζήτησεως εἰς τὴν αὐλήν, ὅπως κατορθώσῃ τὸν σκοπόν της διὰ τῆς γλυκύτητος.

— Χαρά 'στο! ἔλεγε. Νὰ μὴ θέλῃ νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ ἔμβω! Δέχεται ὅσους πληρῶνουν, λέγει. Καὶ μήπως ἐγὼ τῆς εἶπα ὅτι θέλω νὰ τὸν ἰδῶ χάρισμα, τὸν ἰατρόν; Ἄς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεός, δὲν ἔχω τὴν ἀνάγκην της! Ἄς εἴμεθα μικροὶ ἄνθρωποι, δὲν εἴμεθα τῆς ἐλεημοσύνης. Τοῦ λόγου της θαρρεῖ ὅτι ἂν δὲν φορῆς φράγικα καὶ καπελὶν δὲν εἶσαι ἄνθρωπος! Νὰ πάγω, λέγει, 'ς τὸ Νοσοκομεῖον! Ὅγεσκε, ἐδῶ θὰ μᾶς ἰδῇ ὁ ἰατρός καὶ ἄς τὸν πληρώσω!

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἔθεσε τὴν χεῖρα εἰς τὸν κόλπον διὰ νὰ ψαύσῃ τὸ ἀργύριόν της.

Ὁ ἑπαρχος ἐνόμισε τὴν στιγμὴν πρόσφορον ὅπως λάβῃ καὶ ἐκεῖνος τὸν λόγον, ἀλλ' ἡ γραῖα δὲν τῷ ἔδωκε τὸν ἀναγκαῖον πρὸς τοῦτο καιρὸν.

— Δὲν φοροῦμεν φράγικα, ἐξηκολούθησε, καὶ δὲν εἴμεθα πλούσιοι, ἀλλὰ κάτι δὰ σημαίνομεν καὶ μεις 'ς τὸν τόπον μας. Ἄς κοπιᾶσῃ ἐκεῖ τοῦ λόγου της νὰ μάθῃ ἂν εἶναι τῆς ἐλεημοσύνης ἢ Κυρὰ Λοζή....

Διέκοψε τὴν γραῖαν ἡ θύρα τοῦ ἱατροῦ, ἡ ὁποία ἠνοίχθη τρίζουσα. Ὅλαι αἱ κεφαλαὶ ἐστράφησαν πρὸς τὴν θύραν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξῆλθεν ὁ πελάτης καὶ μετ' αὐτόν ὁ ἰατρός. Ὁ πελάτης

διασχίσας τὴν τραπεζαρίαν ἀνεχώρησεν, ὁ δὲ ἰατρός, σταθεὶς εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας του, εἶδεν ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς περιμένοντας καὶ ἔνευσε πρὸς τὸν φοιτητὴν, ὅστις εἰσῆλθεν ἐν βίᾳ εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἡ θύρα ἐκλείσθη καὶ πάλιν.

Ἡ Κυρὰ Λοξὴ εἶχεν ἐγερθῆ ἅμα εἶδε τὴν θύραν ἀνοιχθεῖσαν. Θέασα τὴν χεῖρα εἰς τὰ βάθη τοῦ κόλπου τῆς ἀπέσυρεν ἀπὸ τὰς πτυχὰς τοῦ μεταξωτοῦ ὑποκαμίσου ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἔτεινε πρὸς τὸν ἰατρόν. Ἄλλ' ἰδοῦσα ὅτι ὁ ἰατρός δὲν ἐπρόσεξεν, ἐναπέθεσε πάλιν τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν κόλπον τῆς καὶ ἐκάθισεν. Ἐντούτοις ἡ ἐπελθούσα διακοπὴ καθυσχάσασκε τὴν ἀγανάκτησιν τῆς.

Ὁ ἑπαρχος ἤνοιξε τὸ ὠρολόγιόν του καὶ εἶδε τὴν ὥραν.

— Ἐλπίζω, εἶπεν, ὅτι δὲν θὰ χρονίσῃ καὶ αὐτὸς ὡσὰν τὸν ἄλλον,

— Τὸν ἔλεγα μὲ τὸν νοῦν μου γεροντότερον, ὑπέλαβεν ἡ Κυρὰ Λοξὴ.

— Ποῖον; ἠρώτησεν ὁ ἑπαρχος.

— Τὸν ἰατρόν.

— Δὲν εἶναι δὲ καὶ τόσον νέος.

— Ποτέ νὰ μὴ 'πεθάνῃ! ἐπανελάβεν ἡ γραῖα.

— Ἄξιος ἰατρός, ἐπρόσθεσεν ὁ ἑπαρχος. Κάμνει θαύματα!

— Θαύματα ἀλήθεια! Τόσοι καὶ τόσοι εἰς τὸ νησί μας τοῦ χρεωστοῦν τὸ φῶς των! Ἐδῶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μ' ἐφορτώθησαν νὰ 'πάγω εἰς ἕνα ἄλλον, ἀλλὰ ποῦ ν' ἀκούσω ἐγώ!

— Ποῖον ἄλλον;

Ἡ κυρὰ Λοξὴ εἶπε τὸ ὄνομα τοῦ ἄλλου ὀφθαλμιατροῦ.

— Ὅα συγκριθῆ ἐκεῖνος μὲ τοῦτον; εἶπε περιφρονητικῶς ὁ ἑπαρχος.

— Ποῦ 'ξεύρω ἐγώ! Μοῦ ἐδιάβασαν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τυπωμένα τὰ εὐχαριστήρια τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου ὅπου τοὺς ἰάτρευσε, μὲ ἕνα σωρὸν ἐπαίνους.

— Τὰς ἔφημερίδας θὰ πιστεύσῃς, κυρὰ μου! Ὅλα αὐτὰ εἶναι πληρωμένα.

Λέγων ταῦτα ὁ ἑπαρχος εἶχε πρὸς στιγμὴν λησμονήσει τὴν Ἐφημερίδα τῆς Θήρας. Ἄλλὰ διὰ μιᾶς συνησιάνθη ὅτι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐκφέρῃ τοιαύτην ἄδικον κατηγορίαν κατὰ τοῦ τύπου, καὶ ῥίψας τὸ βλέμμα εἰς τὸ ἀνοιχτὸν εἰσέτι ἐπὶ τῶν γονάτων του φύλλον, τὸ ἐδίπλωσεν εὐλαβῶς καὶ τὸ ἐτοποθέτησεν εἰς τὸν κόλπον του.

Ἐν μέσῳ τῆς βραχείας σιωπῆς, ἡ ὁποία συνώδευσε τὰς περὶ τύπου ἐνδομύχους σκέψεις τοῦ ἑπαρχοῦ, ἀντήχησεν αἰφνης ἐντὸς τῆς τραπεζαρίας ἡ πένθιμος φωνὴ τοῦ τυφλοῦ:

— Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος!

Ἡ μικρὰ ἐτρόμαξε πάλιν, πρὸς ἄκραν στενοχωρίαν τῆς μητρὸς τῆς, ἡ ὁποία ἐπροσπάθησεν

ἐκ νέου νὰ τὴν καθυσχάσῃ, λαβοῦσα αὐτὴν ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ ψιθυρίζουσα θεραπευτικὰ λόγια.

Ἡ Κυρὰ Λοξὴ δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ διὰ νευρικῆς κινήσεως ἀνέσυρεν ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ σάλι τῆς.

Ὁ ἑπαρχος ἀνύψωσεν ἐπὶ τῆς μύτης του τὰ ὀμματούαλια.

— Ἄνδρας σου εἶναι; ἠρώτησε.

— Ὅγεσκε, ἀπεκρίθη ἡ γραῖα ξηρὰ ξηρὰ. Δὲν εἶναι ἄνδρας μου.

— Περιεργον πρῆγμα, ἐξηκολούθησε λέγουσα.

Ἔως ὁ κόσμος ἐδῶ μ' ἐρωτᾷ, «Ἄνδρας σου εἶναι; Ἄνδρας σου εἶναι;» Ἔως καὶ ἡ ὑπηρετρία κάτω κοντὰ εἰς τᾶλλα, μοῦ τὸ ἠρώτησε καὶ τοῦτο: «Ἄνδρας σου εἶναι;» Ἐδῶ, φαίνεται, ἄλλο παρὰ ἀνδρόγυνα δὲν βλέπει κανεὶς μαζῆ.

— Μὲ συγχωρεῖς τὴν ἀδιακρισίαν μου, κυρὰ μου. Δὲν ἤθελα νὰ σὲ πειράξω μὲ τὴν ἐρώτησίν μου.

— Δὲν μ' ἐπειράξῃς, κύριε, καὶ δὲν τὸ ἔχω παράπονον ὅτι μοῦ ἔκαμες τὴν ἐρώτησιν. Τὸ ἔχει ὁ κόσμος νὰ θέλῃ νὰ ἐρωτᾷ, ὡς εἶναι καὶ πράγματα ὅπου δὲν τὸν μέλει.

Μολοντί ἡ κυρὰ Λοξὴ ἐξέθεσε τὴν ἰδέαν τῆς ἀφελῶς καὶ χωρὶς κακίαν, ὁ ἑπαρχος θεώρησεν ὡς προσβολὴν, τρόπον τινά, τὸ μάθημα τὸ ὁποῖον τῷ ἐδόθη. Δυσπρεσθήτη δὲ τόσῳ μᾶλλον καθόσον στραφεὶς πρὸς τὴν κομπῆν κυρίαν τὴν εἶδε μειδιῶσαν ἐπιδοκιμαστικῶς. Προητοίμαζεν ἀπόκρισιν τοιαύτην ὥστε νὰ ζηματίσῃ τὴν γραῖαν καὶ νὰ τὴν βάλῃ εἰς τὴν θέσιν τῆς, ὅτε ἡ θύρα τοῦ ἰατροῦ ἠνοιχθῇ ἐκ νέου.

Ὁ φοιτητὴς, καλύπτων τὸν ὀφθαλμὸν διὰ τῆς χειρὸς, καὶ μὲ ἔκφρασιν ἀνθρώπου ὑποστάντος καυτηρίαςιν, ἀπῆλθεν, ἐνῶ ἡ κομπῆ κυρία, ὑπεκουσα εἰς σιωπηλὴν πρόσκλησιν τοῦ ἰατροῦ, εἰς ἕρηστο, μετὰ τοῦ κορασίου τῆς εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ὁ ἑπαρχος ἐλησμόνησε τὴν προσβολὴν ἣ τὴν ἐσυγχώρησε, καθόσον μάλιστα δὲν ἦτο παρούσα πλέον ἡ κομπῆ κυρία. Ἄνοιξας τὸ ὠρολόγιόν του εἶδε πάλιν τὴν ὥραν.

— Τί νὰ ἔχη ἄρᾳ γε τὸ παιδάκι τῆς; ἠρώτησεν ἡ Κυρὰ Λοξὴ.

— Ἄ! ἀνεφώνησεν ὁ ἑπαρχος πλήρης εὐχαριστήσεως. Βλέπεις ὅτι καὶ σὺ ἐρωτᾷς διὰ πράγματα ὅπου δὲν σὲ μέλει; Κ' ἔπειτα πειράζεσαι καὶ θυμόνεις ἐὰν σ' ἐρωτήσουν! Ἐγὼ δὲν ἠρώτησα τὴν κυρίαν τί ἔχει τὸ παιδάκι τῆς. Δὲν τὴν γνωρίζω.

Ἡ γραῖα ὕψωσε τὴν χεῖρά τῆς εἰς τὰ χεῖλη καὶ περιστρέφουσα χαριέντως τὰ δάκτυλα περὶ τὸ στόμα ἐπροσπάθησε νὰ κρύψῃ τὸ μειδιάμα, τὸ ὁποῖον ἐπρόδιδον οἱ γελῶντες ὀφθαλμοί τῆς.

Ἐναντί ἀπολογίας ἀπήνθουεν πρὸς τὸν ἑπαρχὸν δευτέραν καὶ διπλῆν μάλιστα ἐρώτησιν.

— Δὲν τὴν γνωρίζεις; Ἐνὴν εἶναι;

— Οὐτε εἰς τοῦτο ἤμπορῶ νὰ σὲ φωτίσω, κυρά μου. Δὲν κατοικῶ ἐδῶ.

— Καὶ ποῦ κατοικεῖς;

— Εἶμαι ἑπαρχὸς Θήρας.

Καὶ θέσας μηχανικῶς τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του ἔψαυσε τὴν ἐφημερίδα. Εὐχαρίστως ἤθελε διακοινώσῃ τὰ περιεχόμενά της εἰς τὴν γραῖαν, ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι ἡ περίστασις δὲν ἦτο κατάλληλος καὶ ἀπέσυρε τὴν χεῖρα κενήν.

— Ἄ! Ἐπαρχὸς εἶσαι τοῦ λόγου σου, ὑπέλαβεν ἡ γραῖα. Καὶ νομάρχης!

— Εὐχαριστῶ, κυρά μου. Ἄπ' τὸ στόμα σου κ' εἰς τοῦ Θεοῦ τ' αὐτί!

— Καὶ μὲ τί κόμμα εἶσαι, κύριε ἑπαρχε;

— Μὲ τὴν Κυβέρνησιν.

— Αἶ, τότε δὲν θὰ γείνης γρήγορα νομάρχης.

— Πῶς τοῦτο;

— Θὰ πέσῃ τὸ ὑπουργεῖον. Δὲν εἶναι πολλὰ τὰ ψωμιά του.

— Ἀνακατόνεσαι εἰς τὰ πολιτικὰ βλέπω, κυρά Λοξή.

— Ἄν ἤμπορῆς κάμε καὶ ἀλλέως, Κύριε ἑπαρχε.

Ὁ τυφλὸς διέκοψε τὴν συνδιάλεξιν στενάζας πάλιν ἐκ βάθους καρδίας:

— Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ὁ ἑπαρχὸς προσήλωσεν ἐρωτηματικῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν γραῖαν θέσας τὸν δείκτην ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ σαλεύσας ἔπειτα ἐπανειλημμένως τὴν ἀνοικτὴν χεῖρα. Ἡ χειρονομία ἐσημαίνει εὐκρινῶς:

— Μὴ δὲν εἶναι εἰς τὰ σωστά του;

Ἡ Κυρά Λοξή ἔνευσεν ἀρνητικῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα πρῶτον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς της, τοὺς ὁποίους ἔκλεισεν, ἔπειτα δὲ ἐπὶ τῆς καρδίας.

Ὁ ἑπαρχὸς ἐνόησεν ὅτι κατέχει τὸν γέροντα ἢ λύπη ἀφότου ἀπώλεσε τὴν ὄρασιν.

Ὁ σιωπηλὸς οὗτος διάλογος συνεφιλίωσεν ἐντελῶς τὸν ἑπαρχὸν καὶ τὴν γραῖαν χωρικήν. Ἐὰν διέμενον ἔτι ὑπολανθάνον νέφος τι ἀναμεταξύ των, κατὰ συνέπειαν τῶν μικρῶν ἀκροβολισμῶν οἵτινες ἐπηκολούθησαν τὴν ἐρώτησιν ἐὰν ἦτο ἄνδρας της ὁ τυφλός, διελύθη ἤδη καὶ τοῦτο. Ἡ ὁμιλία ἐπανελήφθη ζωηροτέρα, περιστρεφόμενη ἰδίως εἰς τὰ πολιτικὰ. Ἡ κυρά Λοξή διηγῆθη διὰ μακρῶν τὰς περιπετείας τοῦ τελευταίου ἐκλογικοῦ ἀγῶνος εἰς τὴν νῆσόν της, δὲν ἀπέκρυψε δὲ τὸ ἐνεργὸν μέρος τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὑπὲρ τοῦ ἀποτυχόντος ὑποψηφίου βουλευτοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, οὐδ' ἀπεισώπησε τὰς ἐλπίδας της περὶ προσεχούσης ἡττης τῆς ὑπουργικῆς μερίδος.

Ὁ ἑπαρχὸς ἤρχισε νὰ βαρύνηται, καθόσον μάλιστα ἠναγκάζετο ν' ἀκούῃ μόνον, μόλις δυνάμενος ποῦ καὶ ποῦ νὰ εἴπῃ ἓνα λόγον καὶ αὐτός, διακόπτων τὴν εὐγλωττίαν τῆς κυρᾶ Λοξῆς. Ἄλλως δὲ ἡ προσοχὴ του ἦτο ἐστραμμένη καὶ εἰς τὴν θύραν τοῦ ἱατροῦ, ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους ἠνοιχθη, ἐξελθούσης τῆς κομψῆς κυρίας μὲ τὸ κοράσιόν της.

Ὁ ἑπαρχὸς ἤρπασε τὸν πῖλόν του καὶ σπεύσας ἠκολούθησε τὸν ἱατρὸν εἰς τὸ δωμάτιόν του διὰ νὰ τὸν συμβουλευθῇ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀμματοῦαλιῶν του.

Ἡ Κυρά Λοξή καὶ ὁ τυφλὸς ἔμειναν μόνον.

— Ἦλθε ἡ ἀράδα μας, Γιάννη. Τώρα θὰ μᾶς ἰδῇ ὁ ἱατρός. Ἀκοῦς;

Ὁ τυφλὸς δὲν ἀπεκρίθη. Πρώτην ἤδη φορὰν τῶ ἀπήνθουεν ἡ γραῖα τὸν λόγον ἀφότου εἰσῆλθον εἰς τὸ ὀφθαλμιατροῦ. Ἡ σιωπηλὴ μελαγχολία τοῦ ἀομμάτου γέροντος δὲν ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν ἰδικὴν της στωμυλιαν. Ἀληθῶς ἠδύνατο κάλλιστα ἐκείνη νὰ ὁμιλῇ διὰ δύο, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἦτο χρεία νὰ ἔχῃ ἀντικρὺ της ἀκρατὴν δεικνύοντα ὅτι τὴν ἀκούει, εἴτε διὰ παρατηρήσεώς τινος ἢ διακοπῆς, εἴτε διὰ τῆς ἐκφράσεως τοῦλάχιστον τῶν ὀφθαλμῶν του. Ὁ γέρον Γιάννης οὐδεμίαν τῶν τοιούτων ἐνθαρρύνσεων παρεῖχεν. Οἱ ὀφθαλμοὶ του δὲν εἶχον βλέμμα, τὰ δὲ χεῖλη του δυσκόλως ἠνοιγόντο.

Καὶ ὅμως ἤθελεν ἡ κυρά Λοξή νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ ὀλίγον τὸν δυστυχῆ, τώρα μάλιστα ὅτε ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἰδῇ ὁ ἱατρός.

— Εἶδες πῶς τρέχουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ παντοῦ νὰ τὸν ἰδοῦν, ἐπανελάθε. Τόσην ὥραν προσμένομεν.. Μεγάλος ἱατρός, ἀλήθεια! Ὅθ' σὲ ἱατρύει κ' ἐσένα, Γιάννη, πρῶτα ὁ Θεός! Ἀκοῦς;

Ἐναντί πάσης ἀποκρίσεως ὁ γέρον ἐστέναξεν ἄχ!

— Μὴ μοῦ ἀρχίσῃς πάλιν ἐκείνο τὸ Ἐλέησόν με ὁ Θεός, ὑπέλαβεν ἡ γραῖα μετὰ ζωηρότητος. Ἐπὶ τὴν ψυχὴν μου κάβεται! Κ' ἔπειτα σ' ἀκούει ὁ κόσμος καὶ θαρροῦν πῶς εἶσαι ἀλήθεια τοῦ ἐλέους!

— Καὶ δὲν εἶμαι τοῦ ἐλέους; εἶπεν ὁ τυφλὸς μελαγχολικῶς.

— Οὐφ! Ὅ' ἀρχίσῃς πάλιν τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια: «Πῶς μοῦ εἶσαι βάρος, καὶ κρίμα 'ς τὰ ἔξοδα, καὶ τοῦ κάκου οἱ ἱατροὶ καὶ τοῦτο κ' ἐκείνο!» Ὅ, τι θέλεις λέγε τώρα, ἀφοῦ τὸ ἐκατάφερα νὰ σὲ φέρω ἐδῶ! Μόνον τὰ τὸ ζεύγος ὅτι δὲν μοῦ χρεωστεῖς τίποτε. Σοῦ τὸ εἶπα καὶ σοῦ τὸ ξαναλέγω: Δὲν ἦλθα ἐδῶ ἐξ αἰτίας σου. Εἶχα δουλειὰν νὰ ἔλθω.

— Μάλιστα! Δουλειὰν εἶχες, ἐψιθύρισεν ὁ τυφλός.

Ἡ γραῖα προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε τὴν ἔκφρασιν τῆς δυσπιστίας του.

— Τί μ' ἐπείραζε λοιπόν, ἐξηκολούθησε, νὰ σὲ πάρω μαζί μου; Οὔτε ναῦλον ἐπλήρωσα. Δὲν ἤθελε νὰ πληρωθῇ ὁ παραβοκύρης. Τὸ ψωμί ποῦ τρώγεις μαζί μου θὰ λογαριάσης; Μοῦ κάμνεις ἄδικον νὰ τὰ λέγῃς αὐτὰ καὶ νὰ τὰ συλλογίζεσαι, Γιάννη. Τὸ κάτω κάτω, ἔχω χρέος ἐγὼ νὰ μὴ σὲ παραιτήσω. Ἔχω χρέος! Καὶ δόξα τῷ Θεῷ, εἶμαι εἰς θέσιν νὰ τὸ κάμω, καὶ οὔτε ἀδικῶ κανένα κατόπιν μου, ἂν κάμω ὅσον ζῶ τὴν εὐχαρίστησίν μου. Καὶ τί εὐχαρίστησις μοῦ ἀπέμεινε τῆς πτωχῆς, παρὰ νὰ βοηθῶ ὅσον ἔμπορῶ τοὺς ἄλλους. Ἄφησέ τα, Γιάννη, αὐτὰ! Νὰ σ' ἀξιῶσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἰδῆς τὸ φῶς σου, καὶ τότε θὰ εἶμαι μὲ τὸ παραπάνω πληρωμένη, ἂν σοῦ ἔκαμα καὶ τίποτε!

— Δὲν θὰ ἰδῶ τὸ φῶς μου, ἐψιθύρισε ὁ γέρον.

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, ἄνθρωπε! Τόσοι καὶ τόσοι ἰατρούθησαν. Νὰ σοῦ τοὺς ὀνοματίσω πάλιν ἓνα κ' ἓνα; Μάτια εἶχαν κ' ἐκεῖνοι, καθὼς ἐσὺ. Τὰ ἔχασαν καὶ τοὺς τὰ ἔδωκε πάλιν ὁ Θεός.

— Ἐλέησόν με ὁ Θεός. . .

— Σοῦ εἶπα, Γιάννη, νὰ μὴ τὸ λέγῃς αὐτό. Λέγε το μέσα σου καὶ ὁ Θεὸς τ' ἀκούει.

— Θέλω νὰ τ' ἀκούω κ' ἐγώ. Ξεθυμαίνω.

— Λέγε το λοιπόν νὰ ξεθυμαίνης!

Καὶ ἠγέρθη ἡ Κυρὰ Λοξὴ μετὰ τινος ἀνυπομονησίας. Ἡγέρθη ὄχι μόνον διότι ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ διασκεδάσῃ δι' ὀλίγης κινήσεως τὴν μελαγχολίαν, τὴν ὁποίαν μετέδιδον καὶ εἰς αὐτὴν οἱ ἀναστεναγμοὶ τοῦ τυφλοῦ, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ περιεργασθῇ τὰ ἔπιπλα τῆς τραπεζαρίας. Ἰδίως εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τῆς ἢ εἰκὼν τοῦ ἱατροῦ, καὶ τὴν παρετήρει μετὰ προσοχῆς, ὅτε ἠνοιχθῆ καὶ πάλιν τρίζουσα ἢ θύρα τοῦ δωματίου.

Ὁ ἐπαρχος ἐξελθὼν τὴν ἐχαιρέτισε φιλικῶς, ἀλλ' ἡ Κυρὰ Λοξὴ δὲν ἐπρόσεξεν εἰς τὸν χαιρετισμόν του. Δραμοῦσα πρὸς τὸν τυφλόν τῆς τὸν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρός, τὸν ἀνήγειρε καὶ διηυθύνθη μετ' αὐτοῦ πρὸς τὸν ἱατρόν, ὅστις ἔστεκεν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας του.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν ἤρχισαν νὰ σημαίνωσιν αἱ δώδεκα εἰς τὴν παρακειμένην ἐκκλησίαν, ταύτοχρόνως δὲ ἡ μαγειρίσσα εἰσῆρχετο διὰ πλαγίας θύρας εἰς τὴν τραπεζαρίαν, φέρουσα δίσκον πλήρη πινακίων καὶ ποτηρίων.

— Μὲ κακοφαίνεται, κυρά μου, εἶπεν ὁ ἱατρός προχωρῶν πρὸς τὴν γραῖαν, ἀλλὰ βλέπεις, εἶναι μεσημέρι καὶ ἔχω νὰ ἐξέλθω ἀμέσως μετὰ τὸ πρόγευμα. Ἔλα ἄβριον, σὲ παρακαλῶ, ἢ καλ-λίτερα ἔλα πρῶτ' πρῶτ' εἰς τὸ Νοσοκομεῖον.

— Τὰ βλέπεις τώρα, κυρά; ὑπέλαβεν ἡ μα-

γειρίσσα, ἐνῷ ἀπέθετε τὸν βαρὺν τῆς δίσκον ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν κύριόν τῆς,

— Ἔβγαλα τὸν λάρυγγά μου, ἐπρόσθεσε, νὰ τῆς λέγω νὰ πάγῃ ἔς τὸ Νοσοκομεῖον καὶ δὲν ἤθελε νὰ μὲ ἀκούσῃ.

Ἡ Κυρὰ Λοξὴ ἠσθάνθη τὸ αἶμα ἀναβαθῖνον εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς, ἀλλ' ἐκρατήθη καί, χωρὶς νὰ στραφῇ πρὸς τὴν μαγειρίσσαν, ἀπηύθυνε μειλιχίως τὸν λόγον πρὸς τὸν ἱατρόν:

— Δὲν θὰ κάμῃς αὐτὸ τὸ ἄδικον, ἱατρέ μου, εἰς ἀνθρώπους ποῦ ἔκαμαν τόσον ταξίδι μόνον καὶ μόνον νὰ σὲ ἰδοῦν. Δὲν θὰ σοῦ πάρῃ πολλὴν ὄραν. Νά, μόνον νὰ τὸν ἰδῆς θὰ καταλάβῃς τί ἔχει. Σὲ παρακαλῶ, ἱατρέ μου!

Ὁ ἱατρός ἐφαίνετο μαλαχθεῖς.

— Παρ' ὀλίγον νὰ λησμονήσω, ἐξηκολούθησεν ἡ γραῖα. Σοῦ ἔχω γράμμα ἀπὸ τὸν ἱατρόν μας.

Καὶ ἀφήσασα τὴν χεῖρα τοῦ τυφλοῦ ἀπέσυρεν ἐκ τοῦ μεταξωτοῦ ὑποκαμίσου τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἔτεινε πρὸς τὸν ἱατρόν.

— Μοῦ εἶπεν ἐκεῖνος, ἐξηκολούθησε, τί καλὸς ποῦ εἶσαι, καὶ πῶς ἡ χρυσὴ σου καρδιὰ βαλσαμόνει μὲ τὴν καλοσύνην τῆς τοὺς ἀρρώστους, πρὶν τοὺς ἱατροῦσῃ ἢ τέχνῃ σου.

— Πλάνα, πλάνα! ἄνεκραξε μειδιῶν ὁ ἱατρός· καὶ ἀνοίγων τὴν ἐπιστολὴν τοῦ συναδέλφου του ἐστράφη πρὸς τὸ δωματίον του.

Ἡ Κυρὰ Λοξὴ σύρουσα τὸν τυφλόν, ἔρριψε βλέμμα θριαμβευτικὸν ἐπὶ τῆς μαγειρίσσης καὶ ἠκολούθησεν εἰς τὸ δωματίον του τὸν ἱατρόν ἀναγινώσκοντα τὴν ἐπιστολὴν.

Ἰδοὺ τὸ περιεχόμενον τῆς:

«Σεβαστέ μου καὶ φίλε καθηγητά.

«Σὰς συνιστῶ ἐνθέρμως τὴν ἐπιφέρουσαν τὸ ἀπαρόν. Ἡ Κυρὰ Λοξὴ εἶναι ἡ καλοσύνη προσωποποιημένη. Οὐδεὶς εὐπορώτερός τῆς εἰς τὸ χωρεῖον, ἴσως δὲ καὶ καθ' ὅλην νῆσον ἀλλὰ ζῶσα ἀγλίσχωρος, ὡς χωρική, καταναλίσκει τὸ ἐσόδημά της ἀγαθοεργοῦσα καὶ ὑποθάλλουσα τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην βοήθειας. Γνωρίζει ὅμως πῶς ἀνὰ ὑπερασπισθῇ τὰ συμφέροντά της καὶ οὔτε ἐπιτρέπει εἰς οὐδένα νὰ καταχρασθῇ τὴν ἀγαθότητά της, οὔτε χωρατεύει, ἐὰν θελήσῃ τις ἀνὰ τὴν πειράξῃ. Ἄλλως εἶναι αὐτόχρομημα ἀγία «Ἐλεοῦσα, καθὼς τὴν ἀποκαλοῦν οἱ χωρικοὶ ἐδῶ. «Ἐμαθῆ ἐμπιστευτικῶς παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου ὅτι τὴν περιουσίαν τῆς διέθεσε μετὰ θάνατον ὑπὲρ τοῦ σχολείου τοῦ χωρίου τῆς!

«Ἄλλ' ἡ κυρὰ Λοξὴ δὲν σκέπτεται μόνον περὶ εὐεργεσιῶν, ζῶσά τε καὶ μετὰ θάνατον. Εἶναι πρὸς τούτοις καὶ μία δύναμις ἐνταῦθα, ἐξασκουσα ἐπιρροὴν οὐχὶ ἀναξίαν λόγου, ἥτις ἐλπίζει ὅτι δὲν θὰ μοὶ εἶναι ἄχρηστος κατὰ τὰς ἀπροσεχεῖς ἐκλογάς, ὅποτε, κατὰ παρακίνησιν

«πολλῶν πολιτικῶν φίλων μου, προτίθεται, μὲ ἀτὴν εὐχὴν σας, νὰ ἐκτεθῶ.

«Πεποιθῶς ὅτι ἡ ὑμετέρα δεξιῶσις θὰ μοῦ «προσπορίσῃ νέα δικαιώματα ἐπὶ τῆς εὐμενείας τῆς ἀγαθῆς γραίας

«διατελῶ κ.τ. λ.»

Περὶ τοῦ τυφλοῦ οὐδὲ λέξις! Ὁ ἰατρός δὲν ἔδωκε πολλὴν προσοχὴν εἰς τὴν ἀποσιώπησιν ταύτην. Ἐκ τῶν περιεχομένων τῆς ἐπιστολῆς τὸ προξενήσαν εἰς αὐτὸν πρὸ πάντων ἐντύπωσιν καὶ ἐντύπωσιν οὐδαμῶς εὐχάριστον, ἦτο ἡ πρόθεσις τοῦ συναδέλφου του τοῦ νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸν βουλευτικὸν ἀγῶνα.

— ὦ, τὸν ἀνόητον! εἶπε καθ' ἑαυτόν, ρίπτων τὴν ἐπιστολὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν τυφλὸν τὸν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς, τὸν ἔφερε πλησίον τοῦ παραθύρου, καὶ ἀνοίξας διὰ τῶν δακτύλων τὰ βλέφαρά του ἐξήτασεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν προσεκτικῶς τοὺς ἀφωτιστοὺς ὀφθαλμοὺς του. Ἐπειτα, βλέπων τὴν γραίαν ἥτις παρηκολούθει ἀτενῶς τὴν ἐξέτασιν, ἐκίνησεν ὀριζοντίως τὴν χεῖρα ὡς ἂν ἔλεγε: Τετέλεσται!

Ἡ γραία ἔθεσε τὸ δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη καὶ ἤνωσε παρακλητικῶς τὰς δύο χεῖρας. Ἦθελε νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὸν γέροντα τὸ ἀνίατον τοῦ πάθους του. Ὁ ἰατρός ἐνόησε τὴν βωθὴν παράκλησίν της. Ἦτο συνειθισμένος εἰς τὸ νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς πασχοντάς δι' ἀπατηλῶν παρηγοριῶν.

— Πρὸ πόσου καιροῦ δὲν βλέπεις; ἠρώτησε τὸν τυφλόν.

Ἀντὶ τοῦ ἐρωτωμένου ἔλαβεν ἡ κυρὰ Λοξὴ τὸν λόγον.

— Εἶναι τώρα τρία χρόνια ποῦ ἤρχισε νὰ ὀλιγοστεύῃ τὸ φῶς του. Ἐλεῖπε ὁ κακόμοιρος ἔς τὰ ξένα ἀπὸ νέος. Ἐθούλευε νὰ ἔβγαλῇ τὸ ψωμί του. Ὡς τὰ ὕστερα ὅλα του τὰ κέρδη τὰ ἐξώδευσε ἔς τοὺς ἰατροὺς. Εἶδε κι' ἀποεῖδε, ἐγύρισε ἔς τὴν πατρίδα ἐδῶ κι' ἕνας χρόνος. Ἐβλεπε ἀκόμη πότε εἶναι ἡμέρα καὶ πότε νύκτα. Τώρα τρεῖς μῆνες δὲν βλέπει τίποτε. Ὅλα μαῦρα, λέγει.

— Μαῦρα, μαῦρα, ὑπέλαβεν ὁ γέρον μετὰ τὴν πένθιμον φωνήν του.

Ἡ γραία ἔθλιψε τὰ βλέφαρα μετὰ τὰ δάκτυλά της διὰ νὰ ἐμποδίσῃ ἐν δάκρυ ἔτοιμον νὰ ῥεῦσῃ.

Ὁ ἰατρός τὴν παρετήρει μετὰ βλέμμα πλήρες συμπαθείας.

— Ἄνδρας σου εἶναι; ἠρώτησε.

— Ὅγεσκε, ἀπεκρίθη ἡ γραία. Ἄλλ' ἡ ἀρνησις της δὲν ἐξέφραζεν οὔτε τὴν δυσαρέσκειαν οὔτε τὴν ἀνυπομονησίαν μετὰ τῆς ὁποίας πρὸ ὀλίγου ἀπεκρίθη εἰς τοῦ ἐπάρχου τὴν ἐρώτησιν.

— Ἀδελφός σου; ἐπανέλαβεν ἐρωτῶν ὁ ἰατρός.

— Ὅγεσκε.

— Λοιπὸν ἀγαπητικὸς σου;

Ἡ Κυρὰ Λοξὴ ὕψωσε πάλιν τὴν χεῖρα εἰς τὰ χεῖλη, κρύπτουσα τὸ μειδιάμα μετὰ τὴν συνήθη χειρονομίαν της.

— Πατριώτης μου εἶναι, εἶπε μετὰ τινὰς στιγμῆς.

Ὁ ἰατρός τὴν ἔβλεπε μειδιῶν.

— Ὁ ἄμοιρος, ἐπανέλαβεν ἡ γραία, δὲν ἔχει κανένα συγγενῆ, κανένα ἰδικόν του. Τὸν γνωρίζω ἀπὸ παιδί. Κ' ἐγὼ ποῦ σοῦ ἔμιλῶ εἶμαι ξεκληρισμένη, — ἔρημη καὶ μόνη. Τώρα κοντεύομεν κ' οἱ δύο ἔς τὰ τέλη. Ἄν ἔβλεπε αὐτὸς κ' ἐγὼ δὲν εἶχα ἄματι, θὰ μοῦ ἔδειχνε τὸν δρόμον ἔς τὸν τάφον. Ἐγὼ ἔχω τὰ ἄματι μου ἀκόμη... Ἐκατάλαβες;

— Ἐκατάλαβα ὅτι εἶσαι καλὴ Χριστιανή, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν τυφλόν,

— Νὰ δοξάζῃς τὸν Θεόν, ἐπρόσθεσε, ὅτι σοῦ ἐπρομήθευσε τὴν βοήθειάν της.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, ἐστέναξεν ὁ γέρον.

— Τί ἰατρικὸν θὰ τοῦ δώσῃς, ἰατρέ μου, ἠρώτησεν ἡ κυρὰ Λοξὴ, κλείσασα τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν διὰ νὰ ὑποδείξῃ πρὸς τίνα σκοπὸν ἡ ἐρώτησις.

— Θὰ τοῦ δώσω κάτι νὰ πλύνη τὰ ἄματι του. Ἄλλὰ πρέπει καὶ νὰ δουλεύῃ μετὰ χέρια του.

— Αὐτὸ τοῦ λέγω κ' ἐγὼ, ἰατρέ μου! Μετὰ τὰ χέρια σταυρωμένα καὶ τὰ ἄματι κλειστὰ σκουριάζει ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Τοῦ λέγω νὰ πλέκῃ καλάθια.

— Σωστὰ σοῦ λέγει ἡ γερόντισσα καὶ νὰ τὴν ἀκούῃς, εἶπεν ὁ ἰατρός πρὸς τὸν τυφλόν.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, ἐν σιωπῇ. Δὲν ἠπατάτο ὁ δυστυχὴς ὡς πρὸς τὸ μέλλον. Ἐγνώριζεν ὅτι δὲν θὰ ἴδῃ τὸ φῶς ἐνὸς ἡμέρας εἰσέτι ἔμμενεν ἐπὶ τῆς γῆς!

Ὁ ἰατρός ἐκάθισε νὰ γράψῃ τὴν δῆθεν συνταγὴν, ἡ δὲ Κυρὰ Λοξὴ ἐν τῷ μεταξύ ἀπέσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου τὸ μανδίλι της, ἔλυσε τὴν ἄκραν του καὶ λαβοῦσα ἐκείθεν δύο ἀργυρᾶ πεντόδραχμα τὰ ἀπέβησεν ἀθορύβως ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐνῶ ὁ ἰατρός τῇ ἔτεινε τὴν συνταγὴν.

— Τί εἶναι τοῦτο; ἀνεφώνησεν ὁ ἰατρός. Πάρε τα ὀπίσω! Αὐτὴν τὴν ὥραν δὲν δέχομαι ἐπισκέψεις, μόνον τοὺς φίλους μου δέχομαι.

Λαβῶν δὲ ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης χρημάτων ἐν χρυσοῦν νόμισμα τὸ ἐπρόσθεσεν εἰς τὰ δύο πεντόδραχμα, τὰ ὅποια ἐπέστρεψεν εἰς τὴν γραίαν.

— Διὰ τὰ κοφίνια, ἐψιθύρισε δεικνύων τὸν τυφλόν.

— Μόνον αὐτὸ δὲν γίνεταί, εἶπεν ἡ Κυρὰ Λοξὴ. Ὅχι μόνον νὰ μὴ παίρνης ἀλλὰ καὶ νὰ δίδῃς!

Καὶ ἠρνήθη ἀποφασιστικῶς τὴν προσφορὰν.

— Δὲν μοῦ τὸ εἶπαν ψεύματα, ἐξηκολούθησεν, ὅτι εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος.

— Σὺ εἶσαι καλή! Ἐγὼ δὲν ἐπήγαινα καὶ νὰ ἐξοδευθῶ καὶ νὰ θαλασσοπνιγῶ δι' ἓνα πού δὲν τὸν ἔχω οὔτε ἄνδρα, οὔτε ἀδελφόν, οὔτε ἀγαπητικόν.

— Αἶ, νὰ σοῦ τὸ πῶ, ἰατρέ μου: Καὶ ἔκρυψε πάλιν διὰ τῆς χειρὸς τὸ μειδιᾶμά της.— Δὲν εἶναι οὔτε ἄνδρας μου, οὔτε ἀδελφός, οὔτε ἀγαπητικός μου. Καὶ ὅμως... Πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ; Ἐνα καιρὸν ἦτον ἀγαπητικός μου. Ἐκατάλαβες; Ἐξ αἰτίας μου ἐξενιτεύθηκε ὅταν μὲ πάνδρευσαν. Οἱ γονεῖς μου δὲν τὸν ἤθελαν. Ἦτον πτωχός. Ἄν μ' ἐρωτοῦσαν κ' ἐμένα τότε, θὰ τὸν ἐπροτιμοῦσα αὐτὸν πού βλέπεις. Ἦτον ὠραίος νέος καὶ καλὸς ἄνθρωπος καὶ πιστός. Πιστός, μοῦ τὸ ἀπέδειξε. Ἐμεινεν ἐλεύθερος. Ἐφυγε νέος καὶ ἐγύρισε γέρος καὶ τυφλός. Κ' ἐνῶ ἔλειπε, ἐγὼ ἔθαψα καὶ τὸν ἄνδρα μου καὶ ὅλα μου τὰ παιδιά. Κ' εὐρεθήκαμεν πάλιν, κ' οἱ δύο δυστυχισμένοι, κοντὰ ὁ ἓνας ἔς τὸν ἄλλον. Ἀλλὰ τί τὰ θέλεις, ἡ νεότης ἔφυγε καὶ δὲν ματαγυρίζει. Ἐκατάλαβες, ἰατρέ μου; Τώρα ἂν εἶμαι ἐγὼ ἐρημη καὶ μόνη, αὐτὸς δὲν μοῦ πταίει ἐμένα. Ἐγὼ ὅμως ἔχω χρέος νὰ μὴ τὸν ἀφήσω ἐκεῖνον ἀβοήθητον ἔς τὰ μαῦρα καὶ τὰ σκοτεινά. Ἐκατάλαβες;

— Μαρία, Μαρία! ἐφώναξεν ὁ ἰατρός πρὸς τὴν μαγεύρισαν, ἀνοίγων τὴν θύραν. Βάλε δύο πινάκια ἀκόμη ἔς τὸ τραπέζι.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν Κυρὰ Λοξήν,

— Κυρὰ μου, εἶπεν, ἔλα, παρακαλῶ, ν' ἀκούσω τὴν ἱστορίαν σου μὲ τὴν ἡσυχίαν μου εἰς τὸ πρόγευμα, διότι μοῦ ἄρσσει.

— Καλέ, πῶς γίνεται, ἰατρέ μου; Ὅσον τὸ τραπέζι σου θὰ μᾶς καθίσης!

— Γίνεται καὶ καλογίνεται.

Ἡ Κυρὰ Λοξὴ ἐπέμενεν ἀρνούμενη, ἀλλ' ἐνθυμηθεῖσα τὴν μαγεύρισαν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ καθημένη, ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν, εἰς τὴν τραπέζαν τοῦ κυρίου της, ἐνῶ ἐκεῖνη ἤθελε νὰ τῆς κλείσῃ τὴν θύραν του.

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις, ἰατρέ μου, μόνον ἓνα ποτήρι κρασί εἰς ὑγείαν σου καὶ φεύγομεν.

Καὶ λαβοῦσα τὸν τυφλὸν ἐκ τῆς χειρὸς ἤκολούθησε τὸν ἰατρὸν εἰς τὴν τραπεζαρίαν.

— Ἐλέησόν με ὁ Θεός... ἤρχισεν ὁ τυφλός.

— Σιωπὴ Γιάννη! Νὰ μὴ σ' ἀκούσῃ ὁ ἰατρός!

Ὁ Γιάννης ἐσιώπησεν.

— Ὁ συνάδελφός μου, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἰατρός, θὰ νομίση ὅτι περιποιοῦμαι τὴν καλὴν αὐτὴν γραίαν, διὰ νὰ τοῦ προμηθεύσω ψήφους! Θέλει νὰ γείνη βουλευτής! Ἄς γείνη νὰ ἰδῇ τὴν γλύκαν.

— Ἄχ ἰατρέ μου, εἶπεν ἡ Κυρὰ Λοξὴ ἐνῶ ὁ ἰατρός ἐγέμιζε τὰ ποτήρια. Ἄς ἤθελες νὰ γείνη βουλευτής μας! Τὸν κόσμον θὰ ἔκαμνα ζῶν κατὰ νὰ μὴν ἀποτύχης!

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ. Δὲν τὸ ἔχω σκοπόν. Ἀντὶ ἐμοῦ, λάβε ὑπὸ τὴν προστασίαν σου τὸν συνάδελφόν μου ἐκεῖ κάτω, πού τὸ νόστιμύεται.

Καὶ προσφέρων γὰ ποτήρια,

— Εἰς ὑγείαν σου, Κυρὰ Λοξή, καὶ... εἰς τοῦ ἀγαπητικοῦ σου!

— Εἰς ὑγείαν σου, ἰατρέ μου.

Δ. ΒΙΚΕΛΛΑΣ

Ἡ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΣΧΟΛΗ ΤΩΝ ΥΠΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ

Ἡ Σχολὴ τῶν Ὑπαξιωματικῶν συνεστήθη διὰ τοῦ ΑΔΒ' Νόμου τῆς 21 Ἰουνίου 1882, κοινοποιηθέντος διὰ Β. Δ. τῆς 12 Ἀπριλίου 1883. Τῆ 2 δὲ Μαΐου 1883 ἤρξατο ἡ προσέλευσις τῶν μαθητῶν. Τὸ ἐπὶ τῆς συστάσεως τῆς Σχολῆς προσωπικὸν ἀποτελεῖτο ἐκ τοῦ Ταγματάρχου τοῦ Πεζικοῦ κ. Ἰ. Δημοπούλου ὡς Διοικητοῦ καὶ τοῦ Ταγματάρχου τοῦ Μηχανικοῦ κ. Δ. Νεταρᾶ ὡς διευθυντοῦ τῶν πωδῶν. Ἡ διάρκεια τῶν ἐν αὐτῇ σπουδῶν εἶχεν ὀρισθῆ διετής.

Προορισμός τῆς Σχολῆς εἶναι ἡ ἐκπαίδευσις τῶν ἐν αὐτῇ κατατασσομένων ὑπαξιωματικῶν τῶν διαφόρων σωμάτων, ἵνα καταστῶσιν ἱκανοὶ ὅπως καθέξωσι τὸν βαθμὸν τοῦ ἀξιωματικοῦ εἰς τὸ πεζικὸν καὶ ἰππικόν.

Ὅπως καταταχθῇ δ' ἐν αὐτῇ ὑπαξιωματικός τις εἶδει νὰ ἔχη τὰ ἐξῆς προσόντα: Τὸν βαθμὸν τοῦ ἐπιλοχίου ἢ λοχίου.— Νὰ μὴ ὑπηρετῇ ὡς ἀντικαταστάτης κληρωτοῦ παλαιῶν ἀπογραφῶν.

— Νὰ ὑπηρετήσῃ ἐπὶ ἓν τοῦλάχιστον ἔτος ὡς ὑπαξιωματικός εἰς τὸ στράτευμα.— Νὰ ἔχη ἐξαιρετικὴν διαγωγὴν.— Νὰ ἦ ἀγαθὸς καὶ νὰ ἔχη τὰς ἐξῆς γνώσεις: Νὰ ἐκθέτῃ ἐγγράφως δεδομένον τι θέμα ὡς τὸ δυνατὸν κάλλιον.— Νὰ γνωρίζῃ τὴν πρακτικὴν ἀριθμητικὴν καὶ τὴν στοιχειώδη γεωμετρίαν, τὴν θεωρίαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς βολῆς ὅπλου, νὰ ἦ κάτοχος τῶν κανονισμῶν τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τῶν στρατευμάτων, τῆς ὑπηρεσίας ἐντὸς πόλεων καὶ φρουριῶν καὶ τῆς ἐκστρατείας ὑπηρεσίας.— Νὰ γνωρίζῃ τὴν λογιστικὴν ὑπηρεσίαν λόχου καὶ τὰς ἀσκήσεις τῆς διμοιρίας ἐν τε τῇ πυκνῇ καὶ ἀραιᾷ τάξει.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ὀρίσθη εἰς ἑκατόν, διὰ δὲ τὰ δύο πρῶτα ἔτη ἀπὸ τῆς συστάσεως ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἠδύνατο ν' ἀνέλθῃ εἰς διακοσίους.

Στολὴ τῶν μαθητῶν ὀρίσθη διὰ μὲν τοὺς προωρισμένους διὰ τὸ πεζικὸν ἢ κεκανονισμένη διὰ τοὺς ὀπλίτας τοῦ πεζικοῦ στολή, διὰ δὲ τοὺς διὰ τὸ ἰππικόν ἢ κεκανονισμένη διὰ τοὺς ὀπλίτας τοῦ ἰππικοῦ. μετὰ τῶν ἐξῆς τροποποιή-